

# **ЛИНО АЛДАНИ СУПЕРГАЛАКТИЧЕСКА...**

Превод от италиански: Иван Шекеров, 1976

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Пелвис Дръслей се гърчеше на подиума. Гласът му — дрезгав и накъсан — избиваше ту в истеричен вик, ту в провлечени гърлени вопли. Публиката седеше — затаила дъх — с вперени погледи в дебелия артист, извиващ се в бесния ритъм на рокендрола. Младите жени хълцаха от възторг. Дългите им коси, събрани в „конски опашки“, се люшкаха като шибани от вятъра знамена.

Внезапно музиката секна — звуците на оркестъра трепнаха в последен див акорд и замряха. Пелвис болезнено простена и замлъкна. Публиката бясно аплодираше. В залата като бурни вълни се размахваха ръце. Изтежко се люлееше морето от глави. Още миг — и ложите с ревящата публика като че ли ще рухнат върху партера.

Пелвис се изправи със стиснат в дясната ръка микрофон. Жените от първия ред хвърляха на подиума цветя и ветрила. Мускулести момчурляци в пъстроцветни пуловери с рев се юрнаха към стълбичката. Полицайте едва смогваха да ги отблъснат.

Изплъзнал се от своите буйствуващи поклонници, певецът се преоблече набързо в гримьорната. Канеше се да се измъкне през служебния изход. Но тълпата отгатна хитростта му: на тротоара вече го очакваха. И даже двойният полицейски кордон ме можа да го спаси от връхлитащото множество.

— Велики, безподобни Пелвис! — крещяха в тълпата.

Пелвис се метна към огромната си жълта кола, но в миг бе обкръжен от журналисти и фоторепортьори:

— Синьор Дръслей! Синьор Дръслей!

Блеснаха ослепителните мълнии.

— Нещо за вашето турне из Австралия?

— Вярно ли е, че телевизията ви е предложила по двеста хиляди долара за десет минути пеене?

— Вярно ли е че сте отказали?

Пристигна още една полицейска група и започна да разпъжда журналистите.

Тогава тълпата се хвърли в щурм и полицейският кордон бе разкъсан. Тридесет жени затрупаха певеца. Десетки ръце се впиха в самото, вкопчиха се в ризата му. След миг по тях не остана нито едно копче. Изчезнаха и носната му кърпичка, и писалката. Някой издърпа вратовръзката му, откъснаха копчето на яката заедно с късче одрана кожа.

— Пелвис, автограф! — умоляваха и заплашваха поклонничките. Към него се протягаше гора от ръце и всяка от тях държеше червило за устни с развинтена капачка. Бяха го обкръжили и притиснали така плътно, че Пелвис десет минути писа върху блузките им с техните червила своите инициали П. Д. с едри, червени букви! Екзалтацията на най-фанатизираните му обожателки бе достигнала своя връх.

Техният пример зарази и останалите. С още по-стремителен напор кордонът отново бе разкъсан и Пелвис се оказа в нов обръч. Сега вече стотици блузки и тук-там разголена гръд заявяваха своето право на автограф. Полицаяте пуснаха в действие гумените палки. Но никакви удари не бяха в състояние да отблъснат екзалтираните поклоннички. Дванадесет полицаи бяха съборени и безмилостно стъпкани. Останалите — изтикани до стената и обезоръжени.

В този върховен миг се случи нещо невероятно: когато вълните на морето от хора застрашаваха да погълнат своята знаменитост, се чу слаб шум като от пукнато балонче и пред смаяните погледи на своите поклоннички кралят на рокендрола изчезна.

\* \* \*

Сеньор Каниоти не бе успял да завърши фразата си, когато всички триста и четиридесет депутати в парламента, разделени на три враждебни фракции, се бяха вече укрили зад депутатските банки. Депутатът Каниоти отправи грубо предизвикателство по адрес на лявата опозиция и във въздуха полетяха мастилници.

Запищя сирена и дежурните полицаи се хвърлиха да очистят балконите от публиката: не биваше вътрешните междусобици на достопочтените депутати да стават достояние на гражданството. В залата на парламента пламна формено сражение. Полицаяте и квесторите се изпокриха зад вратите и под банките, готови да встъпят в действие, щом сражаващите се изчерпят своите боеприпаси.

Депутатите от центъра, естествено, бяха подложени на кръстосан огън отляво и отдясно. Най-обилните порции мастило се изливаха именно върху техните глави.

Те се пръснаха — кой вляво, кой вдясно. Започна ръкопашна схватка, в която всеки удряше своя съсед, без да мисли дали той е от

съюзен, или от противников лагер.

Напразно председателят отчаяно размахваше звънеца. По едно време в рамото го перна парче от стол и той рухна на пода.

В разгара на боя един депутат изгуби обувката си. Друг я вдигна и запрати върху врага. Това ново оръжие сееше паника и опустошаваше редиците на сражаващите се. Тогава една солидна дама с пенсне — депутат от центъра — сне единия си пантоф с остро токче и започна да блъска с него главите на тези, които успяваше да достигне.

Повече от всички свирепствуваше депутатът Каниоти, бивш фашист, бивш либерал, бивш неофашист, бивш радикал, а сега шеф на партията на „умерените десни“. От носа му течеше кръв, по лицето му струеха мастилени вади, ала той отново и отново — като разярен бивол — се хвърляше с дрезгав рев в атака.

Квесторите проумяха най-сетне, че ще трябва да започнат именно с този побеснял политик. Едновременно от няколко страни те налетяха върху него...

В този миг депутатът Каниоти изчезна: чу се лек пукот като от пръснало се въздушно балонче и войнственият лидер на „умерените десни“ се разтвори в празното пространство.

\* \* \*

Чудесен летен ден. Амилкаре Доре, служещ в общинското управление, четиридесет и пет годишен, неженен, бродеше из алеите на „Луна парк“, спирайки се пред всяко интересно зрелище. Той дълго гледа как една дебелана изпълняваше танц със змия, мина през „Стаята на смеха“, през „Пещерата на ужасите“...

Празнуваше рождения си ден и се чувствуваше млад и щастлив. Накрая той се отправи към „Американските планини“...

Когато излезе от вагонетката, краката му се подкосяха и му се гадеше. Не, на тези години е глупаво и рисковано да се спуща от „Американските планини“! Трябва да бъде по-внимателен. Седна край масичка на открита площадка — точно срещу атракциона „Летящите чинии“ — и си поръча коняк.

„Щом престане да ми се гади, ще се прибера в къщи“ — тъжно си помисли Амилкаре, гълтайки коняка. Над главата му кръжаха четири „Летящи чинии“ от блестящ алуминий. Пред павилиона чакаше дълга опашка от жадуващи по-скоро да се озоват в самите кръгли чинии с илюминатори от двойни стъклени лещи, рязко смаляващи всички видими през тях предмети. Като гледаше през този „превърнат бинокъл“, „пасажерът“ започваше да чувства, че наистина пътува в кабината на космичен кораб, извисен на стотици километра в Космоса.

Амилкаре отвърна поглед. От блясъка при движението на чиниите започна още по-силно да му се гади. Разтегна яката на ризата си. И това не помогна. Тогава реши да се раздвижи. Но не смогна да се привдигне от стола: клепките му натежаха, самият той сякаш се вдърви, в ушите му кънтеше оглушителен писък...

Когато Амилкаре отвори очи, той все още седеше на стола, но Луна парк бе изчезнал.

— Санта Мадона! — възкликна той, оглеждайки се наоколо.

Над него се извисяваше огромен купол от фосфоресциращ метал. Вдясно седеше човек с изцапано от мастило чело, а из носа му течеше кръв. Отляво — млад човек в изпокъсана дреха без нито едно копче. На шията му висеше останка от вратовръзка. Дълги кичури коса закриваха челото му.

— Моля ви — запита Амилкаре, почесвайки се по врата, — що за шега е всичко това?

Младият човек нещо измуча, а съседът отдясно само повдигна рамене. От възмущение Амилкаре даже се изпототи. Той стана и заопипва металната обвивка на купола.

— Напразно! — изсъска депутатът Каниоти. — Аз вече пробвах. Тук няма нищо, което да прилича на врата!

Внезапно пред тях изникна кинозвездата Лиан Ландсфилд.

Беше по прозрачна нощница, с дантели. Тя изглежда мъжете с изумен поглед, промърмори нещо неясно и замлъкна в пълно недоумение.

В момента редом с нея беше изникнала крайно чудновата фигура. Оказа се, че това е Шулер — Емилио Шулер, — знаменитият моделиер, облечен в свръхтесни панталони от черно кадифе, краката му — обути в позлатени сандали, а шията му — шия на бикоборец,

обвита с червено копринено шалче. Всичките му десет тънки, бледни пръсти бяха обкичени с пръстени...

— Спя ли? Какво става с мен? — простена той.

Депутатът Каниоти му хвърли строг поглед, кинозвездата го погледна с възхита и недоверие, а Пелвис Дръслей се втренчи в него с широко отворени очи...

Изведнъж посред залата със страховито бръмчене се отвори люк, а от него се извиси сребърен цилиндър на кристална подставка.

Петимата неволно се стъписаха към стената, сякаш търсеха там защита...

От цилиндъра излетя бляскав глобус и увисна във въздуха като медуза във вода.

„Готов съм да се закълна, че това е живо същество“ — помисли си Амилкаре.

— Земяни! — прозвуча от вътрешността на глобуса. — Земни жители! Слушайте ме внимателно...

Всъщност от глобуса не излизаше никакъв звук, но и петимата чуваха ясно всяка дума. По-точно — те усвояваха нейното значение, без да бъде тя произнесена: тайнственият непознат очевидно беше телепат.

— Намирате се на борда на супергалактически кораб. В момента той облита вашата трета планета. Когато нашите учени завършат подробното изследване на вашите мозъци, ще ви върнем отново на Земята невредими. От незапомнени времена ние изследваме Космоса. Влизали сме в контакт с хиляди, с милиони мислещи същества, прониквали сме дълбоко в тяхната същност, в техния начин на мислене, в обичаите им. Вашето мислене обаче засега остава за нас пълна загадка. Поведението ви, земляни, е в остро противоречие с всички закони на логиката. По неизвестен засега начин във вашия мозък се е загнездило безумие...

Депутатът Каниоти стисна юмруци и крачна напред.

— Ей, ти, недоносче! — кресна той на бляскавия глобус. — Слезни от своя пиедестал и аз ще ти преброя ребрата! Ако ги имаш, разбира се...

От глобуса се стрелна съвсем тънък лъч и Каниоти се хвана зашеметен за челото. Лидерът на „умерените десни“ пропълзя към стената като пребито псе.

— Безусловно — продължи гласът, звучащ в техните мозъци — вие представлявате рядкостна аномалия, а възможно е, даже — единствена, безподобна по своето естество грешка на природата. Ние вече подложихме на научно изследване други индивиди от вашата порода. Сега ще завършим експеримента с вас. Когато приключим опитите, ще ви облъчим с нашия заглушител на спомените и когато ви върнем отново на Земята, всичко ще изчезне от паметта ви.

Емилио Шулер, великият законодател на модата, плахо вдигна двата си пръста...

Но глобусът го изпревари:

— Никакви безполезни въпроси! Ние отлично знаем, че никой от вас не признава себе си за безумец или престъпник. Но нашите междугалактични изследвания ни доведоха до неопровержими изводи:

Ти, Пелвис Дръслей, с твоята еднострунна китара, с гърчовите си и с трескавия си, умишлено накъсан глас...

Ти, Шулер, с твоите безподобно безобразни шапки, бъдещи възторг у жените и ужас у мъжете...

Ти, Лиан Ландсфилд, с вулгарния си маниер да излагаш на публичен показ своята гръд — пораждаща възторг у мъжете и ужас у жените...

— Позволете! — възкликна Амилкаре Доре, приповдигнал се на пръсти от възмущение. — Уважаеми синьоре, тук има някаква грешка! Аз нямам нищо общо с тези хора. Не съм ни певец, ни депутат, ни законодател на модата, нито пък киноактьор... Аз... аз съм най-обикновен, незначителен човек и никой ме не знае...

— Твоето име е Амилкаре Доре — прозвуча гласът. — Ти си именно типичен представител на безликата тълпа, готова да се прекланя пред идолите. Именно ти, без да се замисляш, облече в законодателна власт наглия и тъп Каниоти, застанал в тази минута редом с теб, и го направи депутат! Ти, Амилкаре Доре, си най-безумният измежду всички безумци. За нас, учените, тъкмо ти представляваш най-любопитен случай, будиш най-жив интерес и ние ще се постареем да се възползуваме от предоставилата ни се възможност!

Амилкаре почувствува, че изпада в безсъзнание.

— А сега се отпуснете, така... още... още... — звучеше в мозъците им повелителен глас — още малко... Вие потъвате в

летаргичен сън...

\* \* \*

Пелвис Дръслей в края на краищата прие предложението на телевизионната компания. Но подписа договор не за двеста, а за триста хиляди долара. Представителят на компанията се съгласи, без да му мигне окото — Дръслей беше най-съблазнителната примамка за публиката.

В новия си филм Лиан Ландсфилд изложи на обозрение разголените си бедра и зрителите виеха, подлудели от възторг.

Емилио Шулер създаде нов модел шапка, висока почти половин метър — хибрид между хангар и овощарска витрина.

Синьор Каниоти по време на парламентарните дебати започна още по-често да прибягва до тежките юмручни аргументи и улични ругатни, напълно уверен, че само с тяхна помощ е в състояние да убеди своите политически противници.

А какво стана с Амилкаре Доре?

Неговата съдба се оказа малко по-особена: него го спуснаха на Земята в същото положение отпреди възнесението му. Той отново се озова в ярко осветения „Луна парк“...

Амилкаре допи коняка си и стана. В главата му се рояха някакви смътни спомени и подозрения. Беше му някак си странно. Изведнъж той си припомни словата от глобуса, които бяха звучали в главата му: „... Ние ще ви облъчим с нашия заглушител на спомени...“

— Лъжете се, господа другопланетници! Аз пък помня всичко до най-дребните подробности! Вашият заглушител не ми действа! — си каза гласно Амилкаре. — Но може всичко това да ми се е присторило! Твърде дълго наблюдавах летящите чинии... и ето че фантазията ми се е разиграла!

Напусна „Луна парк“... И сега, почти до своя дом, Амилкаре се бе спрял в мъчително съмнение.

— Значи измежду всички аз именно съм бил най-големият, най-безнадеждният идиот!? — разсъждаваше си той на глас. — Ами този блестящ глобус е прав! Така е наистина! Колко пъти ми е идвало в главата да ги пратя по дяволите всички тия!... А продължавах да им се

подмазвам и даже да ги аплодирам! И оня също... там... Пелвис Дръслей.

Амилкаре реши, че при това положение няма да е зле да пийне още един коняк. Влезе в близкия бар и веднага пак усети гадене.

Четирима млади мъже стояха до електрограмофона, из който изригваше тигровият рев на Пелвис Дръслей. В насрещния ъгъл седеше сбръчкана старица в теменужна рокля. На главата ѝ се мъдреше огромна шапка с пера и плодов асортимент... На стената висеше цветен блок-календар. Разголена от горе до под коленете, Лиан Ландсфилд подканяше с очарователна усмивка клиентите да пият кока-кола...

Амилкаре не издържа. Дръпна календара и го захвърли на пода, после грабна от някаква кошница един лимон — най-едрия — и го запрати с прицелена точност върху разкошната шапка на старицата. Тя, изумена, застина с отворена уста. Но на Амилкаре това очевидно не му стигаше: той сграби една металическа табуретка и с все сила я стовари върху стъкления капак на електрограмофона.

Оглушителен трясък и — музиката секна.

Горд, Амилкаре се отправи към изхода. Но до вратата някой го дръпна за яката. Той се обърна и в същия миг барманът с мощен удар в челюстта го просна на пода. Двама келнери го изтъртузиха в ъгъла и го захвърлиха там като стара метла.

Пристигна полицаи:

— Хайде, дъхни, мерзавце! — му кресна той.

... Все пак Амилкаре се отърва сравнително леко — глоба и 15 дни арест за буйство на обществено място.

— Късмет съм имал, че в бара не беше Каниоти — си каза той, прекращвайки прага на килията, — иначе щях да откарам две-три години. И то при смекчаващи вината обстоятелства: нали и аз гласувах за него в деня на изборите!

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 30/1976 г.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.